

SANA AİT BİR ŞEY

GARTH GREENWELL

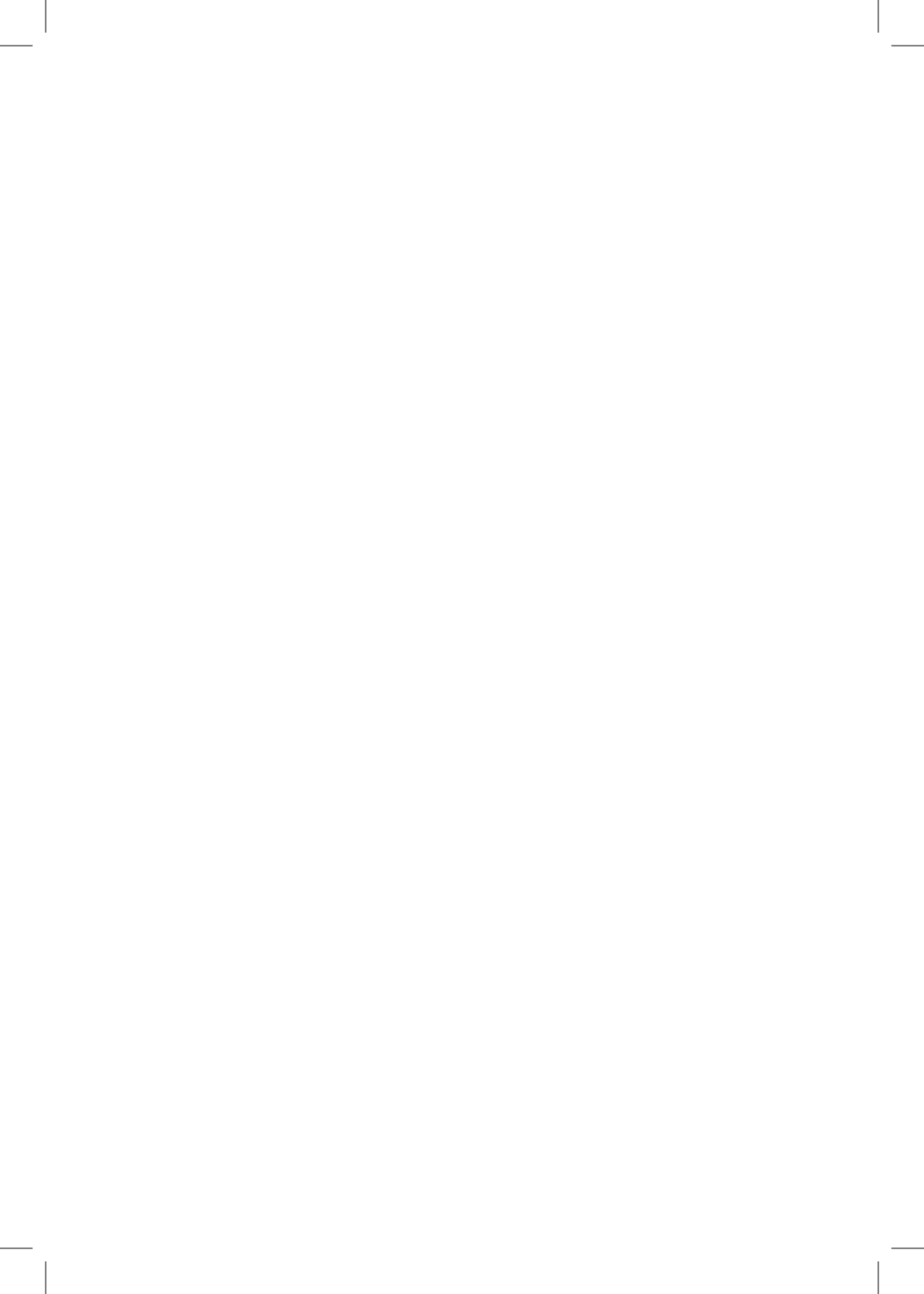
ŐEVİREN: ŞAFAK TAHMAZ

livefa
yayınevi

Garth Greenwell, Yılın İlk Kitabı dalında British Book Award'ı kazanan, dokuz ülkede ve elliden fazla mecrada 2016 yılının en iyi kitabı seçilen ve pek çok dile çevrilen *Sana Ait Bir Şey* ve *Cleanness* gibi romanların yazarı. Kurmaca eserleri *The New Yorker*, *The Paris Review* ve *A Public Space*'de de yayımlanan Greenwell, *The Guardian*, *London Review of Books* ve *Harper's Magazine* için kurmaca dışı metinler de kaleme alıyor. New York'ta yaşıyor.

Şafak Tahmaz, İstanbul Üniversitesi'nde Amerikan Kültürü ve Edebiyatı alanında lisans ve yüksek lisans eğitimi aldı. Çevirmenlik, editörlük ve telif hakları üzerine çalışıyor. Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler okuyor. Eserlerini Türkçeye çevirdiği yazarlar arasında Azaaren Oloomi, Ivan Vladislavic, Naomi Booth, Susan Abulhawa, Anthony Aveni ve Renata Salecl gibi isimler yer alıyor.

Alan Pierson, Max Freeman ve Luis Muoz için...

I

MITKO

Mitko B. ile ilk karşılaşmamın ufak çaplı da olsa ihanetle noktalanması beni daha çok uyarmalı, ona olan arzumu bütünüyle yok etmese bile en azından azaltmalıydı. Ne var ki yollarımızın kesiştiği Ulusal Kültür Sarayı'nın tuvaleti gibi yerlerde uyarı, havaıyla özdeş, her yerde mevcut, kaçınılması namümkün bir öge gibidir, ortamda bulunanların bünyelerine nüfuz ederek bizleri buralara sürükleyen arzunun tamamlayıcı bir parçası kılar kendini. Merdivenlerden inerken bile sesini duyuyordum, tıpkı ona ait diğer her şey gibi yeraltındaki bu bölmeler için fazla gür çıkan sesi, ekim ortası olmasına rağmen sonbaharla uzaktan yakından ilgisi olmayan, şehri çepeçevre kuşatmış asmalardan sarkan olgun üzümlerin, insanın ağzında hâlâ hoş bir tat bıraktığı aydınlık öğleden sonrasına dönmek istercesine taşıyordu dışarı. Nedeni açıkça dile getirilmeyen bir kural gereği seslerin nadiren fısıltının üzerine çıktığı böyle bir yerde, birinin bu denli rahat konuştuğunu işitmek afallatmıştı beni. Merdivenlerin dibinde, kabininden bana bakan yaşlı kadına elli stotink'i¹ uzattım, parayı alırken yüzünde anlaşılması güç bir ifade vardı, di-

¹ Levanın yüzde birine denk gelen Bulgaristan'ın para birimi. (ç.n)

ğer elindeyse, mevsim ne olursa olsun alt katın bitmek bilmeyen soğuşuna karşı sarındığı şalı. Koridorun sonuna yaklaştığımda bir ses daha duydum, ilki kadar yüksek değildi, daha ziyade bir şeye mırıltilıyla yanıt veriyordu. Sesler üç kişilik tuvaletin ikinci kapısından geliyordu, su sesi eşlik etseydi şayet, ellerini yıkayan adamlara ait olduğunu düşünebilirdim. Dışarıya açılan kapının önüne geldiğimde durdum, konuşmalara kulak kabartıp duvarları boydan boya kaplayan aynadaki aksime baktım, ama ne konuşulduğuna dair tek kelime bile anlayamadım. Erkeklerin burada bulunmalarının tek bir nedeni olabilirdi, UKS'deki (sarayın kısaltmasıydı bu) lavabolar gözden ıraktı ve başka bir şey için kullanmayacak kadar nam salmıştı, yine de bu gerekçe, dikkatimi çeken o samimi ve fütursuz adamın, yoğun bir mahremiyete gebe bu yerde sergilediği aleni tavırla çelişiyor gibiydi.

Uzun boylu, ince ama geniş omuzluydu, saçları Sofya'daki gençler arasında popüler olduğu gibi asker tıraşydı, aşırı erkeksi bir tarzı ve suçluları andıran bir havası vardı. Yanındaki kısa boylu, süklüm püklüm, açık sarı saçlı, ellerini ceplerinden çıkarmayan kot ceketli adamsa, dikkatimi neredeyse hiç çekmemişti. Saldırganlıktan ya da korkudan azade, dostane bir ilgiyle bana yönelen de daha kalıplı olandı; şaşırılmış olmama rağmen, kendimi gülümserken buldum. Beni, incelikle bir araya getirdiği bir kelime cümbüşüyle selamladı; bense uzattığı iri elini kavrarken şaşkınlıkla başımı sallamakla yetindim, sonrasındaysa çat pat bir özürle, savunma niyetine hissizleşecek kadar provasını yapıp durduğum bir-iki cümle kurdum. Yabancı olduğumu anladığında gülümsemesi iyice genişledi, ön dışındaki aralık çıktı ortaya, (daha sonra öğreneceğim üzere) bu konuda takıntılıydı ve düşünceli olduğu anlarda işaretparmağını, bu pürüzlü yüzeyde endişeyle gezdiriyordu. Kol mesafesinden bile, nefesinden ziyade giysilerinden ve saçlarından yayılan alkol kokusunu alabili-

yordum; bu olanca konforuna rağmen, alkol yasağı olan böyle bir yerde sergilediği rahat tavırları açıklıyordu, kararlı ama tehditkâr olmayan bakışlarının kendine has masumiyetini de keza. Başını hafifçe yana eğerek tekrar konuştu, Bulgarca, İngilizce ve Almanca karışımı bir dille Amerikalı olduğum, birkaç hafta önce şehrine geldiğim, en az bir yıl burada kalacağım, Amerikan Koleji'nde öğretmen olduğum ve ismimin onun dilinde telaffuz edilemeyecek kadar farklı olduğu konusunda anlaştık.

Duraksayan sohbetimiz boyunca karşılaşmamızın tuhaf konumu ya da gördüğü özel işleve yönelik hiçbir söz sarf edilmedi, tam da bu yüzden adamın varlığı ve amacının gizemi karşısında eşit derecede arzu ve huzursuzluktan doğan bir endişe kapladı benliğimi. Lavaboda üçüncü bir adam daha vardı; en uzak bölmeye birkaç kez girip çıktı, bize son derece samimi bir bakış attıysa da ne yanımıza geldi ne de bir şey söyledi. Nihayet tanışma faslını tamamladığımızda ve şu üçüncü adam tekrar kabine girip arkasından kapıyı kapattığında, Mitko (artık onu tanıyordum) adamı işaret edip manidar bir bakış attı bana, *Iska*, istiyor dedi ve anlamı gün gibi açık müstehcen bir hareket yaptı. Hem o hem de *brat mi* diye hitap ettiği, geldiğimden beri ağzını bıçak açmayan arkadaşı güldü buna, şakaya dahil olmamı istercesine bakışlarını bana yönelttiler, şüphesiz ben de konuşulanları bölmenin içinde dinleyen adam gibi bir alay nesnesiydim onlar için. Ama aralarına katılmaya öyle can atıyordum ki, neredeyse hiç düşünmeden gülüp başımı iki yana salladım, bu hareket, hem bir anlaşma yahut onaylamaya hem de dünyanın tuhaflıklarına karşı bariz bir hayrete tekabül ediyordu. Bakışmalarından anladığım kadarıyla bu yakınlaşma çabası, aramızdaki mesafeyi biraz daha açmıştı. Kendimi toparlamak istedim, gerekli sözcükleri zihnimde bir araya getirmekte bir süre bocaladıktan sonra (kaldı ki bu sözcükler ne kadar çaba sarf edersem edeyim, dilimden nadiren olması gerektiği

gibi dökülürdü, şimdi bile *hubavo* ve *pravilno*² konuştuğum söylenip halihazırda öğrenmemiş olan neredeyse hiç kimsenin öğrenmeye zahmet etmeyeceği bu dildeki yetkinliğime şapka çıkarıldığında bile böyleydi), ona burada, insanda rutubetli olduğu izlenimi uyandıran bu soğuk odada ne aradığını sordum. Hava hâlâ yazdan kalmaydı sonuçta, etraf ıslık ıslık ve dışarı, kimisi bu adamlarla yaşıt olan, kaykay ya da paten kayan, havalı bisikletleriyle gezinen insanlarla doluydu.

Mitko kardeş olmadıkları hâlde kardeşim diye hitap edip durduğu arkadaşına bakınca, adam dış kapıya yöneldi, peşi sıra Mitko da arka cebinden cüzdanına uzandı. İçinden kuşe kâğıttan, küçük, kare bir paket çıkardı, bir dergiden koparılmış ve tekrar tekrar katlanmış bir kâğıttı bu. Elleri hafifçe titreyerek kâğıdı dikkatle açtı; içindeki titrek şeyi, üzerinde durduğumuz, ıslak ve pis zemine düşmesin diye dikkatle tutuyordu. Ne göstereceğini tahmin etmişim elbette, tek şaşkınlığım elindeki yaprak parçasının ne kadar az olduğuydu. On leva, dedi ve ekledi, o, arkadaş ve ben, üçümüz içebilirdik. Bu teklifi geri çevirdiğimde, hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu; kâğıdı benzer bir dikkatle katlayıp cebine soktu. Ama korktuğumun aksine yanımdan ayrılmadı. Taş çatlasın beş-on dakika süren aralıklı hoş-beşimiz boyunca ona karşı giderek artan arzumun tatmin edilebileceğini varsaymak güç olsa da, benim de gönlüm kalmasından yanaydı. Olanca içtenliğine rağmen, konuştukça gizemli bir şekilde benden uzaklaşıyor gibiydi; ikimiz de erotik herhangi bir imada bulunmaktan kaçındıkça, gözüme daha da erişilmez gelmeye başladı, yakışıklı olduğundan da değil, onu yakışıklı bulmuştum tabii, daha ziyade kuşkulardan ve kendi kendini kemirmekten, varoluşa dair herhangi bir maharetten azade olmayı öneren rahatlığı ile kösnül

² Bulgarca güzel ve doğru anlamına gelen kelimeler. (ç.n)

güveninden kaynaklanan tekinsizliğinden ötürü. Kendisinden esirgendiği gün gibi açık da olsa, dünya nimetlerinden pay alma hakkının saklı olduğunu kabullenmişti sanki. Mitko küçük zulasını sakladıktan sonra bize katılmayan arkadaşına baktı, bir bakış daha attıktan sonra arkadaşı sırtını döndü, artık kapıyı kollamak yerine bize belli bir mahremiyet alanı tanıyor gibiydi. Mitko bakışlarını yine bana çevirdi, dostaneydi hâlâ, ama farklı bir yoğunluk söz konusuydu, derken başını usulca eğip bir elini kasıklarının üzerinde gezdirdi. Tekrar göz göze geldiğimizde, onun da fark ettiğinden emin olduğum heyecanımı dizginleyemediğimden istemsizce yere baktım. Diğer elinin ilk iki parmağını birbirine sürterek paranın evrensel işaretini yaptı. Baştan çıkarma tarzında bir şey yoktu, arzu namına hiçbir şey; teklifi bir hareketti sadece ve refleks olarak, tereddüt etmeksizin ona hayır dediğimde, yine hayal kırıklığına uğramamış gibiydi. Bu tür tekliflere (sık sık gittiğim yerlerde kaçınılmazdı) verdiğim cevap buydu hep, ahlaki bir yargıdan değil ama gururdan, zaman geçtikçe cinsel bir arzu nesnesi olmaktan çıkıp başka bir kategoriye geçtiğimi fark edince iyiden iyiye incinen gururumdan. Yine de bunu söyler söylemez pişman oldum, çünkü Mitko omuz silkti, elini kasıklarından çekti ve her şey bir şakaymış gibi gülümsedi. Sonunda arkadaşıyla vedalaşmak için döndüğünde, başımı sallayarak, *Chakai chakai chakai*, bekle bekle bekle, diye seslendim, bu sözcüğü telaşla, bir öğleden sonra yaşlı bir kadının trafiğe dalan başıboş bir köpeğe seslenirken duyduğum tonlamasıyla tekrarlamıştım. Mitko hemen döndü, sanki aramızdaki anlaşma çoktan sona ermiş gibi uysaldı şimdi; belki de her şey, benim zihnimde olduğu gibi onunkinde de çoktan olup bitmişti, yine de teklif edilen şeye şüphayle yaklaşıyormuş gibi davranıp hissettiğim yoğun heyecanı bastırmaya çalıştım. Kasıklarına baktım, sonra başımı kaldırıp, *Kolko ti e*, ne kadar dedim, standart bir cümleydi bu, internette takıldığım sohbet odalarında her

zaman yanıtı aranan ilk soru. Mitko bir şey demedi, gülümsedi ve kabinlerden birine geçip fermuarını açtı, istediği bedel ne olursa olsun ödeyeceğimi fark ettiğimde, tereddüt etmeme de gerek kalmadı. Ona doğru bir adım atıp ellerimi onu kavramak için ivedilikle uzattım, her zaman berbat bir müzakereci olmuşumdur zaten, pazarlıktan anlamam hiç, arzum hemen ele verir kendini, ama Mitko önünü ilikleyip elini kaldırdı, beni engellemek ister gibi bir hâli vardı. İstediyinin ödeme olduğunu sandım önce, ama o beklememi söyleyerek etrafımdan dolaşıp tamamı çatlamış ve lekeli, porselen lavabolara yöneldi. Sarhoşluğuna atfetsem de sonradan vazgeçilemez bir özelliği olduğunu öğreneceğim o kösnül içtenliğiyle, uzun aletini kot pantolonundan çıkarıp yıkamak için lavaboya eğildi ve derisini temizlerken buz gibi soğuk su karşısında yüzünü buruşturmadan edemedi. İşini bitirmesi biraz vakit aldı, yoksulluğu ve içinde yaşadığı zorlu koşullar göz önüne alındığında, beni daima şaşırtacak titizliğinin ilk emaresiydi bu.

Geri geldiğinde istediğim şey için fiyatın ne olduğunu sordum ona, on leva'ydı, ama cüzdanımı açıp da sadece yirmi levalık banknotlar görünce birini hevesle talep etti. Gerçekten ne fark ederdi ki, meblağlar benim için anlamsız sayılırdı; iki katını, üstüne iki katını daha ödeyebilirdim pekâlâ, bunu paramın çok olduğunu ima etmek için söylemiyorum ama vücudu sonsuz bir değere tabi gibiydi. Bu kirli banknotların herhangi birinin bu bedeni kullanılabilir kılması, en alelade eylemlerin ardından uzanıp onu avuçlarımdan arasına alabilme ihtimali, benim için baş döndürücü bir deneyim vaat ediyordu. Ellerimi üstündeki dar gömleğin altına soktuğumda beni nazıkçe itti, sonra düğmelerini tek tek çözüp çıkardığı gömleğini arkasındaki tuvalet kapısının kancasına dikkatle astı.

Beklediğimden daha çelimsizdi, hatları pek de belirgin sayılmazdı, gövdesini kaplayan tüyler tıraş edildiğinden kirli sakal gibi duru-

yordu, karşımda böyle masumane ve çıplak biçimde dikilirken, ilk kez ne kadar genç olduğunu fark ettim (yirmi üç yaşında olduğunu daha sonra öğrenecektim). Bazı sarhoş adamların takındığı abartılı kibarlıkla beni tekrar öne itti, bu beni ne kadar heyecanlandırmış olursa olsun, her şeyin göz açıp kapayıncaya dek şiddet içeren bir şeye dönüşebileceğinin farkındaydım. Ama Mitko beni şaşırtarak öne eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, beni cömertçe, tutkuyla öptü, böyle bir temasa neden olabilecek hiçbir şey yapmamış olmama rağmen, bundan hoşlandım ve alkolle antiseptik olmuş dilini iştahla yalamaya koyuldum. Gerçekten hissetmediği bir arzuyu sergilediğini biliyordum, gerçek bir arzu duyamayacak kadar sarhoştu zira. Gerçi tüm kucaklaşmalarımızda teatral bir şey olduğunu, tepkilerimizi, algıladıklarımız ya da yansıttıklarımız doğrultusunda şekillendirdiğimizi, daima ya çok fazla ya da gereğinden az arzulayıp bunu dengelemenin yollarını aradığımızı düşünüyorum hâlâ. Ben de rol yaptım tabii, onun tutku dolu gösterisinin arzusunun hakiki muadili olduğuna kanmış gibi davrandım, ama bunda yapmacık bir şey de yoktu hani. Bu düşüncelerimi hissetmiş gibi beni kendisine daha da sıkı bastırdı ve ilk kez, çok daha güçlü ve neredeyse boğucu alkol kokusunun ardında, ondan aldığım zevkin en büyük nedeni olan, her buluşmamızda (boynunda ve kasıklarında, koltuk altlarında) arayacağım kendi kokusunu yakaladım. Bu daha fazla düşünme de son verdi, bir elini başının üzerine kaldırdım, yüzümü koltuk altına gömebilmek için öpüşmemizi yarıda kestim (orayı da tıraş etmişti, derisi dilime sürtünüyordu), kıt bir kaynaktan besleniyor-muş gibi kokusunu içime çektim. Sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve onu ağızıma aldım.

Birkaç dakika sonra elimden kirli yirmi leva'yı aldığımda üstlendiği yükümlülüğü yerine getirmeden, yani bana olan borcunu ödemediği önce, tuhaf bir ses çıkardı ve iki avucunu da düz bir şekilde

kabinin kenarına dayayarak gerildi. Bu kötü bir orgazm taklidiydi, tabii durum buysa, çünkü onu emdiğim birkaç dakika boyunca tepki vermemişti. Kendini çekerken, *chakai*, dedim ona, *iskam oshte*, daha fazlasını istiyorum, ama boyun eğmedi, gülümsedi ve arkasına dik-katle astığı gömleğini tekrar giyerken beni yine nazıkçe geri itti. O yine *brat mi* diye hitap ettiği, bölmenin dışındaki arkadaşına seslenirken, ben diz çökmüş hâlde, biçare onu izledim. Belki de kızdığımı fark etmiş ve bana yalnız olmadığını hatırlatmak istemişti. Üstünü başını düzeltti, ellerini gövdesinde gezdirerek her şeyin yerli yerinde olduğundan iyice emin oldu, bana olan borcunu ödediğine kani olmuşçasına, hınzır bir tavırla sırtıttı sonra. Kapının kilidini açıp arkasından tekrar kapattı. Tenindeki metalik lavabo suyunun damağımdaki tadıyla, lekelenmiş dizlerimin üstünde kalakalmış olsam da, yokluğunun, aldığım zevki azaltmak şöyle dursun, tastamam bir ihanet olan şeyin (sözleşmemiz vardı, hiç imzalanmamış, sözcüklere dökülmemişti sadece) aramızdaki ilişkiyi daha cazip, onu ise daha kanlı canlı kıldığını, fantezinin bahşettiği olanca özgürlükle, ondan isteyebileceğim her şeyi elde ettiğimi fark etmemle öfkemin de din-diğini hissettim.